

«ΑΧ, ΑΥΤΗ Η ΚΑΡΥΑΤΙΔΑ!...»

«Η λεηλασία των μνημείων της Ακρόπολης για τους Έλληνες είναι και θα είναι πάντα μια ανοιχτή πληγή, και για κάθε πολιτισμένο άνθρωπο της γης μία άδικη και αποτρόπαια πράξη. (...) Σήμερα το Νέο Μουσείο της Ακρόπολης πληροί τις προϋποθέσεις, ώστε τα έργα αυτά, που αποτελούν την πολιτιστική κληρονομιά του δυτικού κόσμου να παραδοθούν στις επόμενες γενεές στην καλύτερη δυνατή κατάσταση». («Έθνος», 9-6-2009).

Το παραπάνω απόσπασμα αποτελεί μέρος επιστολής του έστειλε στον Τύπο ο κ. Ευάγγελος Φυλακτός, καλλιτέχνης μαρμάρου από την Πεντάπολη Σερρών. Ο κ. Φυλακτός, αυτοδίδακτος μαρμαρογλύπτης, αποτελεί παράδειγμα ακαταπόνητου εργάτη του ελληνικού πολιτισμού, καθώς η μεγάλη του αγάπη για την αρχαία ελληνική τέχνη τον ώθησε στην επί σειράν ετών μελέτη και έρευνα των μνημείων της Ακρόπολης. Σήμερα ο κ. Φυλακτός είναι εξωτερικός συνεργάτης της Υπηρεσίας Συντήρησης Μνημείων της Ακρόπολης (του έχουν ανατεθεί έργα αναστήλωσης του Μνημείου του Μνημείου, καθώς και άλλων αρχαίων μνημείων ανά την Ελλάδα), καθώς επίσης και μέλος της Βρετανικής Επιτροπής για την επανένωση των Γλυπτών του Παρθενώνα. Σ' αυτόν τον τομέα κυριολεκτικά αγωνίζεται με πάθος, στην εκστρατεία δηλαδή ενημέρωσης και ευαισθητοποίησης της παγκόσμιας κοινής γνώμης για τη δίκαιη επιστροφή των Ελγίνειων Μαρμάρων, με ομιλίες, διαλέξεις, επιστολές και εκθέσεις.

Κυριολεκτικά συγκλονιστική είναι η επιστολή του που δημοσιεύθηκε παλαιότερα στον Τύπο («Ελευθεροτυπία» 3-7 και 3,9,2002), όταν σε επίσκεψή του το 2002 στο Βρετανικό Μουσείο διαπίστωσε τις συνθήκες συντήρησης των γλυπτών του Παρθενώνα. Το παρακάτω απόσπασμα που παραθέτουμε αναφέρεται στις στιγμές της συνάντησής του με την κλεμμένη Καρυάτιδα. Είναι πολύ χαρακτηριστικό και πιστεύουμε ότι καθένας μπορεί να βγάλει τα συμπεράσματά του.

«(...) Φανταστείτε τη θλίψη που ένιωσα, όταν την βρήκα επιτέλους καταχωνιασμένη σε ένα ακατάλληλο χώρο, σε ένα πραγματικό κελί. Φορτωμένη με ένα τσιμεντένιο δοκάρι στο κεφάλι, διακόσια χρόνια τώρα, στηρίζει ένα πατάρι του Βρετανικού Μουσείου. (...)

Εδώ μπορεί κανείς άνετα να πλησιάσει την Καρυάτιδα. Να πετάξει τα υπολείμματα του σάντουιτς (σ.σ. σε άλλο σημείο εξηγεί ότι έξω από το Μουσείο πωλούνται σάντουιτς με λουκάνικο, με τα οποία οι επισκέπτες μπορούν να εισέλθουν μέσα) πίσω από την τσιμεντένια βάση, καθότι δεν υπάρχουν δοχεία απορριμμάτων, και να σκουπίσει τις παλάμες του στο αριστερό της γόνατο που κάμπτεται προς τα εμπρός. Στη συνέχεια μπορεί να ανεβεί στη τσιμεντένια βάση, να την αγκαλιάσει και να φωτογραφηθεί μαζί της. (...)

Όσες ώρες ήμουνα κοντά της, έκανα χρέη φύλακα (σ.σ. αλλού λέει ότι δεν υπάρχει φύλακας σ' εκείνη την αίθουσα) και δεν άφησα κανέναν να την αγγίξει, ούτε επέτρεψα σε κανέναν να δοκιμάσει με τα χέρια αν οι πτυχώσεις του ενδύματος είναι από μάρμαρο κι αν αντέχουν στην πίεση των δακτύλων.

Ξαφνικά άκουσα παιδικές φωνές γνώριμες. Μια ομάδα Ελληνόπουλα από κάποιο σχολείο ήρθαν να δουν τα Μάρμαρά μας. “Αχ η Καρυάτιδα! Αχ η Καρυάτιδα!”, φώναζαν όλα μαζί. Τα κάλεσα κοντά μου και τα παρότρυνα να δώσουν και αυτά ένα χάδι στην ξενιτεμένη Κόρη των Αθηνών. Ένα χάδι αδελφικό, ένα χάδι Ελληνικό».